

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

5 декември 2019 година *

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Взаимно признаване — Финансови санкции — Причини за отказ от признаване или изпълнение — Рамково решение 2005/214/ПВР — Решение на орган на издаващата държава членка въз основа на данни за регистрацията на превозно средство — Узнаване от страна на заинтересованото лице за санкциите и за начините за обжалване — Право на ефективна съдебна защита“

По дело C-671/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Rejonowy w Chełmnie (Районен съд Хелмно, Полша) с акт от 16 октомври 2018 г., постъпил в Съда на 29 октомври 2018 г., в рамките на производство по искане на

Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

при участието на:

Z.P.,

Prokuratura Rejonowa w Chełmnie,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, M. Safjan, L. Bay Larsen и C. Toader, съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от M.K. Bulterman и M.L. Noort, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от G. Hesse и J. Schmoll, в качеството на представители,

* Език на производството: полски.

– за Европейската комисия, от R. Troosters и A. Szymkowska, в качеството на представители,
предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано
без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 2, буква ж) и член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24, наричано по-нататък „Рамковото решение“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по искане на Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) (Централно бюро за събиране на финансови санкции, Министерство на сигурността и правосъдието, Нидерландия) (наричано по-нататък „Централното бюро“) за признаването и изпълнението в Полша на финансова санкция, наложена на Z.P. в Нидерландия заради нарушение на правилата за движение по пътищата.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 1, 2, 4 и 5 от Рамковото решение гласят:
 - „(1) На заседанието си на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере Европейският съвет подкрепи принципа на взаимното признаване, който да се превърне в крайъгълен камък на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела.
 - (2) Принципът на взаимното признаване следва да важи за финансови санкции, които са наложени от съдебни или административни органи с цел улесняване изпълнението на такива финансови санкции в друга държава членка, различна от държавата членка, в която са били наложени.
- [...]
- (4) Настоящото рамково решение обхваща и финансовите санкции, които се налагат за нарушения на правилата за движение.
 - (5) Настоящото рамково решение зачита основните права и съблюдава принципите, които са заложили в член 6 от Договора, и намират израз и в [...] [X]артата за основните права на Европейския съюз [...].“

4 Член 1 от Рамковото решение е озаглавен „Определения“ и гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

- а) „решение“ означава влязло в сила решение за плащане на финансова санкция от страна на физическо или юридическо лице, което:
- i) е постановено от съд на държава, взела решението по отношение на деяние, което е наказуемо по нейното законодателство;
 - ii) е взето от несъдебен орган на държавата по отношение на деяние, което е наказуемо по нейното законодателство, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;
 - iii) е взето от несъдебен орган на държавата по отношение на действия, които по нейното законодателство се наказват като правонарушения, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;
 - iv) е постановено от съд, който е компетентен и по наказателни дела, и се отнася за решение, посочено в iii);
- б) „финансова санкция“ означава задължението за плащане на:
- i) парична сума, която е наложена с решението за осъждане за престъпление;

[...]“.

5 Член 3 от Рамковото решение е озаглавен „Основни права“ и предвижда:

„Настоящото рамково решение не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи съгласно член 6 от Договора“.

6 Член 5, параграф 1 от Рамковото решение урежда приложното поле на това решение и предвижда:

„Съгласно настоящото рамково решение следните [правонарушения], ако са наказуеми в решаващата държава и по начина, по който са определени в нейното право, водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост:

[...]

- поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата, включително нарушения на разпоредбите за времетраенето на управление и почивка на МПС, както и разпоредбите относно опасни товари,

[...]“.

7 Член 6 от Рамковото решение гласи:

„Компетентните органи в изпълняващата държава признават решение, което е предадено в съответствие с член 4, без всякакви допълнителни формалности и незабавно предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, освен ако компетентният орган реши да предяви някоя от причините за отказ от признаване или от изпълнение по член 7“.

8 Член 7 от Рамковото решение е озаглавен „Причини за отказ от признаване и изпълнение“ и параграф 2, буква ж) и параграф 3 от него гласят:

„2. Освен това компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че:

[...]

ж) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение в случай на писмено производство и в съответствие със законодателството на издаващата държава заинтересованото лице не е било уведомено лично или чрез упълномощен съгласно националното законодателство представител за правото си на оспорване и за предвидените за тази цел срокове;

[...]

и) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, освен ако в удостоверението не е посочено, че лицето, в съответствие с допълнителни процесуални изисквания, определени в националното законодателство на издаващата държава:

[...]

iii) след като решението му е било връчено лично и е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което има право да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение:

– изрично е заявило, че не оспорва решението;

или

– не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок;

[...]

3. В случаите, посочени в параграф 1 и параграф 2, букви в), ж), и) и й), преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение за отказ за признаване и изпълнение на решение изцяло или частично, той се консултира по подходящ начин с компетентния орган на издаващата държава и при целесъобразност отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима информация“.

9 Член 20, параграф 3 от Рамковото решение предвижда:

„Всяка държава членка може да откаже приемането и изпълнението на решения, когато удостоверението по член 4 дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 от Договора. В този случай се прилага процедурата по член 7, параграф 3“.

Нидерландското право

10 Съгласно член 4, параграфи 1 и 2 от Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Закон за административното прилагане на правилата за движение по пътищата, наричан по-нататък „WAV“) административната санкция се налага с датирано решение. Това решение се съобщава в срок от четири месеца от извършването на административното нарушение чрез

изпращането му на адреса, посочен от заинтересованото лице. Ако това не е възможно, а нарушението е извършено със или чрез моторно превозно средство, чийто регистрационен номер е известен, решението за налагане на административната санкция се съобщава в срок от четири месеца, считано от момента на узнаване на името и адреса на притежателя на регистрационния номер на това превозно средство, чрез изпращането му на този адрес, но не по-късно от пет години от момента на извършване на административното нарушение.

- 11 Съгласно член 5 от WАНV, ако се установи, че административното нарушение е извършено със или чрез моторно превозно средство, чийто регистрационен номер е известен, но не е непосредствено възможно да се установи кой е водачът на това превозно средство, административната санкция се налага на лицето, на чието име е вписан регистрационният номер към момента на извършване на административното нарушение; това не засяга разпоредбите на член 31, параграф 2 от този закон.
- 12 Съгласно член 8 от WАНV решението за налагане на административната санкция се отменя, ако притежателят на регистрационния номер на съответното моторно превозно средство обжалва това решение и, първо, представи убедителни данни, че друго лице е използвало превозното средство против волята му, а той не е имал разумна възможност да му попречи, второ, представи писмен договор за отдаване на превозното средство под наем за срок от не повече от три месеца, който е сключил в рамките на стопанската си дейност и от който може да се установи кой е бил наемателят на превозното средство към момента на извършване на нарушението, или трето, представи удостоверение за отписване или декларация, от което или която личи, че към момента на извършване на нарушението вече не е бил собственик, нито ползвател на съответното моторно превозно средство.
- 13 Член 6:7 от Algemene wet bestuursrecht (Общ административен закон) гласи:
„Срокът за обжалване по административен или съдебен ред е шест седмици“.
- 14 Член 6:8 от същия закон предвижда:
„Срокът започва да тече от деня, в който решението е съобщено по надлежния ред“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 15 Централното бюро за събиране на финансови санкции е част от Министерството на сигурността и правосъдието в Кралство Нидерландия и се занимава в частност със събирането на глобите за нарушения на правилата за движение по пътищата.
- 16 На 9 ноември 2017 г. Централното бюро издава решение, с което съгласно WАНV налага на Z.P. финансова санкция в размер на 232 EUR за нарушение на правилата за движение по пътищата, извършено от водача на превозно средство, регистрирано в Полша на негово име. Съгласно член 5 от WАНV до доказване на противното отговорност за заплащане на санкцията носи лицето, на чието име е регистрирано превозното средство.
- 17 От акта за преюдициално запитване следва, че решението с дата 9 ноември 2017 г., с което е наложена финансовата санкция, е връчено чрез поставянето му в пощенската кутия на Z.P., като в него е посочено, че крайният срок за оспорването му е 21 декември същата година. Този срок за оспорване тече не от момента на действителното получаване на решението, а от датата на самото решение.
- 18 Тъй като не е оспорено, решението от 9 ноември 2017 г. влиза в сила на 21 декември 2017 г.

- 19 С писмо от 24 май 2018 г. Централното бюро сезира Sąd Rejonowy w Chełmnie (Районен съд Хелмно, Полша) с искане за признаване и изпълнение на решението от 9 ноември 2017 г.
- 20 Z.P. изтъква пред Sąd Rejonowy w Chełmnie (Районен съд Хелмно), че към датата на извършване на спорното нарушение е бил продал въпросното превозно средство и е бил информирал застрахователя си за това. Той обаче признава, че не е бил уведомил органа, който отговаря за регистрацията на превозните средства. Освен това Z.P. посочва пред запитващата юрисдикция, че както формата, така и съдържанието на писмото, с което му е изпратено решението от 9 ноември 2017 г., му били непонятни и изобщо не знаел, че това е официален документ.
- 21 Тъй като Z.P. също така поддържа, че не знае на коя дата му е връчено решението от 9 ноември 2017 г., на основание член 7, параграф 3 от Рамковото решение запитващата юрисдикция изпраща искане за информация по този въпрос до Централното бюро. То отговаря, че не разполага с тази информация.
- 22 В този контекст запитващата юрисдикция иска най-напред да установи дали Z.P. е имал възможност да отнесе въпроса до съд и дали съответно не са налице причини да се откаже изпълнение на решението от 9 ноември 2017 г. въз основа на Рамковото решение. В това отношение посочената юрисдикция намира, че ако на етапа на досъдебното административно производство не се осигури подходящ срок за оспорване, би могло да се стигне до нарушение на правото на ефективни правни средства за защита.
- 23 По-нататък запитващата юрисдикция иска да установи дали Рамковото решение допуска санкциониранията лица да се третират различно в зависимост от това дали производството по налагане на санкцията е административно, административнонаказателно или наказателно.
- 24 Накрая запитващата юрисдикция изразява съмнения дали налагането на финансова санкция въз основа на регистрационния номер на превозното средство и въз основа на информацията, получена в рамките на трансграничния обмен на данни за регистрацията на превозните средства, е съвместимо с принципа в полското право, че наказателната отговорност е лична.
- 25 При тези обстоятелства Sąd Rejonowy w Chełmnie (Районен съд Хелмно) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли член 7, параграф 2, буква и), подточка iii) и член 20, параграф 3 от Рамково[то] решение [...] да се тълкуват в смисъл, че оправомощават съда да откаже да изпълни решение на несъдебен орган на издаващата държава, ако установи, че е връчено по такъв начин, че се нарушава правото на съответното лице да се защити ефективно пред съд?
- 2) По-конкретно, може ли основание за отказа да е констатацията, че макар да са спазени действащите в издаващата държава процесуални правила за връчването и сроковете за обжалване на решението по смисъла на член 1, буква а), подточки ii) и iii) от Рамковото решение, на етапа на производството, което предхожда отнасянето на въпроса до съда, съответното лице, което е с местопребиваване в изпълняващата държава, не е имало реална и ефективна възможност да защити правата си, тъй като не е разполагало с достатъчен срок да реагира по подходящ начин на съобщението за налагането на санкцията?
- 3) Съгласно член 3 от Рамковото решение може ли обхватът на правната защита, предоставена на лицата, спрямо които се признава финансова санкция, да зависи от това дали производството по налагане на санкцията е административно, административнонаказателно или наказателно?

- 4) С оглед на целите и принципите, установени в Рамковото решение, в това число в член 3 от него, подлежат ли на изпълнение решенията, издадени от несъдебни органи на основание на разпоредбите на правото на издаващата държава, съгласно които за нарушение на правилата за движение по пътищата отговорност носи лицето, на което е регистрирано превозното средство, тоест решения, които са издадени единствено въз основа на получената информация в рамките на трансграничния обмен на данни за регистрацията на превозните средства, без да се провежда каквото и да е производство за проверка, включително без да се установява кой е действителният извършител на нарушението?“.

По преюдициалните въпроси

По първите три въпроса

- 26 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда задачата на последния е да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това може да се наложи Съдът да вземе предвид норми от правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпросите си (решение от 7 август 2018 г., Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 27 В това отношение от акта за преюдициално запитване личи, че първият въпрос се основава на допускането, че приложим по делото в главното производство е член 7, параграф 2, буква и), подточка iii) от Рамковото решение. От преписката, с която разполага Съдът, обаче следва, че в настоящия случай производството не е стигнало до съдебна фаза, тъй като по делото в главното производство става дума само за възможността за оспорване на наложената от административния орган глоба пред нидерландската прокуратура, а не за възможността въпросът да се отнесе до съд след произнасянето на прокуратурата. Следователно, за да получи запитващата юрисдикция полезен отговор, трябва да се тълкува член 7, параграф 2, буква ж) от Рамковото решение.
- 28 С първите три въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи, от една страна, дали член 7, параграф 2, буква ж) и член 20, параграф 3 от Рамковото решение трябва да се тълкуват в смисъл, че когато решението за налагане на финансова санкция е връчено в съответствие с националното законодателство на издаващата държава членка с указание за правото на оспорване и за предвидения за тази цел срок, органът на изпълняващата държава членка може да откаже да признае и изпълни това решение, ако се установи, че заинтересованото лице не е разполагало с достатъчен срок, за да оспори решението, и от друга страна, дали за задълженията на компетентните органи на изпълняващата държава членка има значение обстоятелството, че производството по налагане на разглежданата финансова санкция е било административно.
- 29 В началото следва да се отбележи, че както става ясно по-конкретно от членове 1 и 6 и от съображения 1 и 2 от Рамковото решение, то има за цел да създаде ефикасен механизъм за трансгранично признаване и изпълнение на влезли в сила решения за плащане на финансова санкция от физическо или юридическо лице вследствие на извършването на някое от изброените в член 5 правонарушения (решение от 14 ноември 2013 г., Valáz, C-60/12, EU:C:2013:733, т. 27).

- 30 Наистина, когато удостоверението по член 4 от Рамковото решение, което придружава решението за налагане на финансова санкция, дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 ДЕС, компетентните органи в изпълняващата държава могат да откажат признаването и изпълнението на такова решение при наличието на някоя от причините за отказ за признаване или изпълнение, изброени в член 7, параграфи 1 и 2 от Рамковото решение, както и на основание член 20, параграф 3 от него (решение от 14 ноември 2013 г., *Baláž*, С-60/12, ЕУ:С:2013:733, т. 28).
- 31 Предвид факта, че принципът на взаимно признаване, на който се основава системата на Рамковото решение, предполага по силата на член 6 от него, че държавите членки по принцип са длъжни да признават без всякакви допълнителни формалности решението за налагане на финансова санкция, което е предадено в съответствие с член 4 от Рамковото решение, и незабавно да предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, причините за отказ за признаване или изпълнение на такова решение трябва да се тълкуват ограничително (решение от 14 ноември 2013 г., *Baláž*, С-60/12, ЕУ:С:2013:733, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 32 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че на 24 май 2018 г. Централното бюро за събиране на финансови санкции сезира запитващата юрисдикция с искане за признаване и изпълнение на решение за налагане на финансова санкция на Z.P. заради нарушение на правилата за движение по пътищата. Към искането е приложено удостоверение на полски език съгласно изискванията на член 4 от Рамковото решение, както и самото решение за налагане на финансовата санкция. В удостоверението се посочва, че съответното лице, Z.P., е имало възможност да отнесе въпроса до съд, който е компетентен по наказателни дела, както изисква член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение.
- 33 В този контекст, както следва от точка 31 от настоящото решение, компетентният орган на изпълняващата държава членка по принцип е длъжен да признае и да изпълни предаденото решение и може в отклонение от общото правило да откаже да направи това само ако е налице някоя от изрично предвидените в Рамковото решение причини за отказ за признаване или изпълнение.
- 34 На първо място, що се отнася до предвидената в член 7, параграф 2, буква ж) от Рамковото решение причина да се откаже признаване и изпълнение на решение за налагане на финансова санкция, тя се отнася до случаите, в които заинтересованото лице не е било уведомено „в съответствие със законодателството на издаващата държава“ за правото си на оспорване и за предвидените за тази цел срокове.
- 35 Като препраща по този начин към законодателството на държавите членки, законодателят на Съюза оставя на тях да решат по какъв начин да се уведомява заинтересованото лице за правото му на оспорване, за предвидения за тази цел срок и за момента, от който той започва да тече, стига връчването да е ефективно и да е гарантирано упражняването на правото на защита (вж. по аналогия решение от 22 март 2017 г., *Tranca и др.*, С-124/16, С-188/16 и С-213/16, ЕУ:С:2017:228, т. 42).
- 36 В това отношение от акта за преюдициално запитване следва, че решението от 9 ноември 2017 г., с което е наложена финансовата санкция на Z.P., е връчено в съответствие с нидерландското законодателство и съдържа информация за правото на оспорване в срок най-късно до 21 декември същата година.
- 37 Следва да се отбележи, че съгласно член 3 от Рамковото решение то не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи съгласно член 6 ДЕС, поради което и член 20, параграф 3 от Рамковото решение предвижда, че компетентният орган на

изпълняващата държава членка може да откаже признаване и изпълнение на решението за налагане на финансова санкция в случай на нарушение на основните права или на общите правни принципи, посочени в член 6 от Договора.

- 38 В това отношение посоченият в член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС принцип на ефективната съдебна защита на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, провъзгласен е в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и понастоящем е потвърден в член 47 от Хартата на основните права (решение от 27 февруари 2018 г., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 35).
- 39 Същевременно едно от изискванията, за да е спазено правото на ефективна съдебна защита, е гаранцията за действително и ефективно получаване на решенията, тоест за връчването им на заинтересованото лице, както и за наличието на достатъчно време, за да се подаде жалба срещу тези решения и за да се подготви жалбата (вж. в този смисъл решения от 26 септември 2013 г., PPG и SNF/ECHA, C-625/11 P, EU:C:2013:594, т. 35 и от 2 март 2017 г., Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, т. 72).
- 40 В това отношение следва да се отбележи, че шестседмичен срок като обсъждания в главното производство се явява достатъчен, за да може заинтересованото лице да вземе решение дали евентуално да подаде жалба срещу решението за налагане на финансова санкция.
- 41 Наистина от акта за преюдициално запитване следва, че в настоящия случай са налице съмнения коя е точната дата на връчване на решението от 9 ноември 2017 г., доколкото това е направено чрез поставяне на писмото в пощенската кутия на адресата, а съответно и коя е датата, от която адресатът е можел да ползва срока за оспорване на издаденото спрямо него решение.
- 42 Нищо в преюдициалното запитване обаче не сочи, че в случая в главното производство Z.P. не е разполагал с достатъчен срок, за да подготви защитата си, като при всички положения запитващата юрисдикция следва въз основа на обстоятелствата по случая да се увери, че заинтересованото лице действително е могло да се запознае с решението, с което му е наложена финансова санкция, и е разполагало с достатъчен срок, за да подготви защитата си.
- 43 Ако това е така, в съответствие с принципа за взаимно признаване, на който се основава системата на Рамковото решение, както следва от точка 31 от настоящото решение, компетентният орган на изпълняващата държава членка е длъжен без всякакви допълнителни формалности да признае решението за налагане на финансова санкция, предадено в съответствие с член 4 от Рамковото решение, и незабавно да предприеме необходимите действия за неговото изпълнение.
- 44 За сметка на това, ако въз основа на наличната информация констатира, че удостоверението по член 4 от Рамковото решение дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи, компетентният орган на изпълняващата държава членка може да откаже да признае и изпълни предаденото решение. Преди това той трябва да поиска всяка необходима информация от органа на издаващата държава членка в съответствие с член 7, параграф 3 от Рамковото решение.
- 45 За да се гарантира полезното действие на Рамковото решение, и по-специално зачитането на основните права, органът на издаващата държава членка е длъжен да предостави тази информация (вж. по аналогия решение от 25 юли 2018 г., Generalstaatsanwaltschaft (Условия на лишаване от свобода в Унгария), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, т. 64).

- 46 На второ място, що се отнася до въпроса дали за задълженията на компетентните органи на изпълняващата държава членка би могло да има значение обстоятелството, че производството по налагане на финансовата санкция е било административно, следва да се отбележи, че видно от съображение 2 от Рамковото решение, с това решение принципът на взаимно признаване се прилага по отношение на финансовите санкции, налагани както от съдебни, така и от административни органи.
- 47 В този смисъл от член 1 от Рамковото решение следва, че решението за налагане на финансова санкция може да е постановено не само от съд на издаващата държава членка във връзка с деяние, наказуемо като престъпление по нейното законодателство, но и от несъдебен орган на издаващата държава членка както във връзка с деяния, които са наказуеми по нейното законодателство като престъпления, така и във връзка с други действия, които по нейното законодателство се наказват като правонарушения, при условие, и в двата случая, че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела.
- 48 Освен това в член 5, параграф 1 от Рамковото решение изрично се предвижда, че то се прилага и по отношение на финансовите санкции за правонарушения, изразяващи се в „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“, правонарушения, за които впрочем Съдът вече е имал повод да постанови, че не са третираны еднакво в различните държави членки, някои от които ги квалифицират като административни нарушения, а други ги определят като престъпления (решение от 14 ноември 2013 г., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, т. 34 и 46).
- 49 Следователно обстоятелството, че разглежданата в главното производство санкция е административна, няма никакво значение за задълженията на компетентните органи на изпълняващата държава членка.
- 50 По тези съображения на първите три въпроса следва да се отговори, че член 7, параграф 2, буква ж) и член 20, параграф 3 от Рамковото решение трябва да се тълкуват в смисъл, че щом решението за налагане на финансова санкция е връчено в съответствие с националното законодателство на издаващата държава членка с указание за правото на оспорване и за предвидения за тази цел срок, органът на изпълняващата държава членка не може да откаже да признае и изпълни това решение, стига заинтересованото лице да е разполагало с достатъчен срок, за да оспори решението, което запитващата юрисдикция следва да провери, и в това отношение е без значение обстоятелството, че производството по налагане на разглежданата финансова санкция е било административно.

По четвъртия въпрос

- 51 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 20, параграф 3 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава членка може да откаже да признае и изпълни решение за налагане на финансова санкция във връзка с нарушения на правилата за движение по пътищата, когато санкцията е наложена на лицето, на чието име е регистрирано съответното превозно средство, въз основа на презумпция за отговорност, предвидена в националното законодателство на издаващата държава членка.
- 52 В настоящия случай в нидерландската правна система член 5 от WAHV предвижда, че ако нарушението е извършено с моторно превозно средство, чийто регистрационен номер е известен, и не е непосредствено възможно да се определи кой е водачът на това превозно средство, административната санкция се налага на лицето, на чието име е вписан регистрационният номер към момента на извършване на административното нарушение.

- 53 Запитващата юрисдикция иска да установи съвместима ли е тази разпоредба с принципа на презумпцията за невинност, закрепен в член 48 от Хартата на основните права, който съответства на член 6, точка 2 от ЕКПЧ.
- 54 В това отношение съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека относно член 6, точка 2 от ЕКПЧ, която следва да се взема под внимание за целите на тълкуването на член 48 от Хартата на основните права съгласно член 52, параграф 3 от последната, правото на всяко обвинено в престъпление лице да бъде считано за невинно и да изисква да е в тежест на обвинението да докаже твърденията си спрямо него, не е абсолютно, доколкото във всяка правна система действат фактически и правни презумпции, а ЕКПЧ по принцип не е пречка за това, като държавите са длъжни само да ги поставят в разумни граници, които са съобразени със значимостта на съответния интерес и съхраняват правото на защита (ЕСПЧ, решение от 19 октомври 2004 г., *Falk c/y Нидерландия*, CE:ECHR:2004:1019DEC006627301).
- 55 В посоченото решение Европейският съд по правата на човека приема, че член 5 от нидерландския WАНV е съвместим с презумпцията за невинност, доколкото лицето, на което е наложена глоба по реда на този член, може да оспори решението за налагане на глобата пред съд, който разполага с пълен обем правомощия по този въпрос, и доколкото в това производство съответното лице не е лишено от средства за защита, тъй като може да изтъква доводи, основани на член 8 от WАНV.
- 56 В настоящия случай, видно от преписката, с която разполага Съдът, съгласно член 8 от нидерландския WАНV решението за налагане на административна санкция трябва да се отмени, ако притежателят на регистрационния номер на съответното превозно средство докаже в частност че друго лице е използвало превозното средство против волята му, а той не е имал разумна възможност да му попречи, или ако представи удостоверение, от което личи, че към момента на извършване на нарушението не е бил собственик, нито ползвател на превозното средство.
- 57 Доколкото презумпцията за отговорност, предвидена в нидерландския WАНV, може да бъде оборена и е установено, че нидерландското право предвижда правно основание, на което Z.P. е можел да изиска отмяната на решението, с което му е наложена обсъжданата в главното производство финансова санкция, член 5 от WАНV не би могъл да е пречка за признаването и изпълнението на въпросното решение.
- 58 По тези съображения на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 20, параграф 3 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава членка не може да откаже да признае и изпълни решение за налагане на финансова санкция във връзка с нарушения на правилата за движение по пътищата, когато санкцията е наложена на лицето, на чието име е регистрирано съответното превозно средство, въз основа на презумпция за отговорност, предвидена в националното законодателство на издаващата държава членка, стига тази презумпция да може да бъде оборена.

По съдебните разноски

- 59 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Член 7, параграф 2, буква ж) и член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че щом решението за налагане на финансова санкция е връчено в съответствие с националното законодателство на издаващата държава членка с указание за правото на оспорване и за предвидения за тази цел срок, органът на изпълняващата държава членка не може да откаже да признае и изпълни това решение, стига заинтересованото лице да е разполагало с достатъчен срок, за да оспори решението, което запитващата юрисдикция следва да провери, и в това отношение е без значение обстоятелството, че производството по налагане на разглежданата финансова санкция е било административно.
- 2) Член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214, изменено с Рамково решение 2009/299, трябва да се тълкува в смисъл, че компетентният орган на изпълняващата държава членка не може да откаже да признае и изпълни решение за налагане на финансова санкция във връзка с нарушения на правилата за движение по пътищата, когато санкцията е наложена на лицето, на чието име е регистрирано съответното превозно средство, въз основа на презумпция за отговорност, предвидена в националното законодателство на издаващата държава членка, стига тази презумпция да може да бъде оборена.

Подписи